

HEILIGDOMSVAART Broederschap van Sint Servaas ziet het dragen van de Noodkist als een voorrecht

Genieten van het Gouden Huis

Heiligdomsvaart 2011

het
Licht
tegemeet

Slechts één keer in de zeven jaar verlaat de Noodkist de schatkamer van de Sint Servaaskerk. Voor het broederschap dat de kist draagt een absoluut hoogtepunt.

door **Stefan Gybels**

Het zag er toch wel vreemd uit veertien jaar geleden bij de Heiligdomsvaart, geeft Huub Hameleers van de broederschap van Sint Servaas toe. Destijds werd de Noodkist, bijgenaamd het 'Gouden Huis van Sint Servaas', door de stad gedragen op een baar zoals elke andere. En dus hadden de iets kleinere leden van de broederschap wel eens geluk. „Zeker als er kuilen in de weg zaten, kwam het gewicht volledig neer op de wat langere dragers. Geen pretje als je weet dat de hele constructie 400 kilo weegt.” Anno 2011 is dat anders. Het draagstel is tegenwoordig volledig aan te passen aan de drager. Met draaglaten die zowel horizontaal als verticaal te bewegen zijn. Ontsnappen kan niet meer, iedereen sjouwt mee. Niet dat ook maar iemand dat erg vindt, zegt voorzitter Harry Kuijpers van de broederschap.

De broederschap van Sint Servaas met de Noodkist op de Markt.

foto **Franco Gori**

„Voor elke Maastrichtenaar is het een eer de kist te dragen. Zeg maar gerust een voorrecht. Het is en blijft toch het meest kostbare relik.” Met zo'n veertig man staan ze klaar op het terrein van de Tapijnkazerne. De een rookt nog even snel een sigaretje, de ander neemt een slok water. Huub Hameleers heeft aandacht voor hele andere zaken. Hij checkt of alle schroeven wel goed vastzitten „Huub is de man van de techniek”, zegt Kuijpers. Geen kleine klus. De Noodkist gaat eerst van de schatkamer van Sint Servaas de basiliek in. Daar wordt de kist opgesteld bij het altaar. De flex moest er dit jaar aan te pas komen om het relik zo stevig mogelijk neer te zetten. „In de praktijk gaat het toch altijd anders dan in theorie”, zegt Hameleers. „En dus hadden we nog even werk. De Noodkist moet wel

stevig en stabiel staan. Dat is elke keer weer even spannend.” Ook voor de dragers was de tocht van schatkamer naar kerk een zweetmomentje. Kuijpers: „Je hebt toch zo'n zeshonderd ogen op je gericht als je de kerk binnen komt. Toen de kist eenmaal stond, viel er ook echt een last van onze schouders.” Niet dat de beide ommegangen

‘Voor elke Maastrichtenaar is het een eer de noodkist te dragen’

dan een makkie zijn. De Noodkist, die omstreeks 1166 vervaardigd is, blijft kwetsbaar. Zo wordt het relik met een speciaal transport van de kerk naar de Tapijnkazerne vervoert. Hameleers: „Daarvoor huren we een bedrijf in dat kunstwerken vervoert. Alles moet op de perfecte

temperatuur zijn. Wij behandelen de kist met alle mogelijke respect.” Soms klinken er in Maastricht geluiden om de Noodkist vanwege de kwetsbaarheid niet meer mee te nemen in de Heiligdomsvaart. Hameleers ziet daar weinig in. „De Noodkist hoort er gewoon bij. Kwetsbaarheid vraagt extra aandacht, maar dat zit bij ons wel goed.”

De kist wordt met twee ploegen van elk zestien man gedragen. Strak in het gelid trekken ze door de binnenstad. „Het moet er wel een beetje fatsoenlijk uit zien”, verklaart Harry Kuijpers de bijna militaristische manier van lopen. „Het is geen carnavalsoptocht.”

Arno Brouns is de man die de omgang voor de broederschap in goede banen moet leiden. De dragers richten zich helemaal op Brouns' tekens. „Ik let vooral op wat Harry Kuijpers doet. Als voorzitter loopt hij voorop, dus ik richt me naar zijn tempo”, zegt Brouns. Soms betekent dat ook even stil staan. En dat met 400 kilo op de schouders. Om even later weer op het 'links, twee, drie vier', van Brouns de weg te vervolgen. Wie denkt dat de Heiligdomsvaart voor de broederschap stopt nu de Noodkist weer veilig in de schatkamer staat, heeft het mis. In elk geval niet voor Huub Hameleers. Hij gaat de live-uitzending van de omgang nog eens op zijn gemakje terugkijken. „Om te zien wat nog allemaal beter kan. Perfectionistisch ja, maar dat verdient de Noodkist.”